

SEKOJOT JĒZUM IKDIENAS DZĪVĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 11:37-54; 12:4-21, 35-53; Am. 6:1; Lūk. 8:4-15; 22:24-27.

ATMIŅAS PANTS:

“Un apustuļi sacīja Kungam: “Vairo mums ticību.”” (Lūk. 17:5)

Lai gan Jēzus bija liels skolotājs, viņš nenodibināja teoloģijas vai filosofijas skolu. Viņa nolūks bija “meklēt un glābt pazudušo” (Lūk. 19:10). Viņš nāca atklāt Dieva raksturu, kulmināciju sasniedzot pie krusta, kur Viņš ne tikai parādīja cilvēcei un nekritušajām pasaulēm, kāds patiesībā ir Dievs, bet arī samaksāja grēka sodu, lai cilvēki, neskatoties uz kritušo dabu, varētu tikt izglābti.

To darot, Viņš arī izveidoja atpestīto kopienu, kas, glābta Viņa nāves dēļ, ir izvēlējusies sev par paraugu Viņa dzīvi un mācības.

Aicinājums būt daļai no šīs atpestīto kopienas ir aicinājums nevis uz augstāku stāvokli dzīvē, bet uz pilnīgu uzticību Tam, kas aicina, – pašam Kristum. Tas, ko Viņš saka, kļūst par mācekļa dzīvības likumu. Tas, pēc kā Viņš ilgojas, kļūst par mācekļa dzīves mērķi. Nekāds ārējas labestības vai doktrināras pilnības lielums nevar aizstāt uzticību Kristum un Viņa gribai.

Mācekļība, par ko mums jāpateicas vienīgi Kristum, uzliek noteiktas prasības. Nav atļauta ne sacensība, ne aizvietošana.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. jūnijā!

Bēdz no farizejisma

No vairāk nekā 80 atsauksmēm uz farizejiem evaņģēlijos aptuveni 25% atrodas Lūkas evaņģēlijā. Farizeji bija pazīstami ar savu doktrināro konservatīvismu, pretēji saduķejiem, kas bija pazīstami liberālo uzskatu dēļ. Farizeji bieži bija burta kalpi, kas, apliecinot ticību žēlastībai, mācīja, ka glābšanu var iegūt, ievērojot likumu.

Izlasi Lūk. 11:37-54! Kāds ir Jēzus brīdinājums un kā šis pats princips atklājas šodien? Kā mēs varam pārliecināties, ka paši savos ceļos neatspoguļojam to pašu, no kā Jēzus brīdināja? _____

Pārskatot farizejiem un rakstu mācītājiem izteiktos "vai!" (Lūk. 11:42-54), mēs redzam, ka aicinājums uz patiesu reliģiju domāts visām paaudzēm, tai skaitā arī mūsējai.

Piemēram, lai gan desmitās tiesas maksāšana ir prēcīga Dieva aizgādības atzišana, tā nekad nevar aizvietot mīlestības un taisnības pamatprasības cilvēku attiecībās (42. p.).

Tie, kas neievēro "Dieva tiesu un mīlestību", mīl "pirmās vietas sinagogās" (42., 43. p.). Pārrunājiet, kā ir tad, ja neizprotam patiesas ticības būtību!

Jēzus arī brīdināja, ka tie, kas patiesu reliģiju pielīdzina ārējiem rituāliem, patiesībā ir nešķīsti, tāpat kā tie, kas pieskaras mirušajiem (Lūk. 11:44, sk. arī 4. Moz. 19:16). Cik viegli ir sajaukt parasto ar to, kas Dieva acīs ir svēts! Jēzus izteica vai! arī tiem likuma ekspertiem, kas izmantoja savu izglītību un pieredzi, lai uzliktu citiem nepanesamas reliģiskas nastas, bet "paši šai nastai nepiedur ne pirkstu" (Lūk. 11:46).

Vienlaikus farizeji godināja mirušos praviešus, bet darbojās pret dzīvajiem. Pat tad, kad Jēzus to teica, daži no viņiem kala plānus, kā nogalināt Dieva Dēlu. Svarīga ir nevis praviešu godināšana, bet viņu pravietiskās mīlestības, žēlastības un taisnības vēsts pieņemšana.

Pēdējais vai! ir briesmīgs. Tie, kam bija uzticētas Dieva valstības atslēgas, nebija uzticami. Tā vietā, lai gudri izmantotu atslēgas un ielaistu Dieva laudis valstībā, viņi bija to aizslēguši un atslēgas aizmetuši.

Bīstieties Dieva!

“Bīstieties Dieva un slavējiet viņu!” (Atkl. 14:7) – šī ir pirmā no triju eņģeļu vēstīm, kas ir tik svarīga septītās dienas adventistu dzīvei un ticībai.

Bīties Dieva nenozīmē baidīties, kā bieži uzskata. Tas nozīmē saprast, kas ir Dievs un kādas ir Viņa prasības pret mums. Tas ir ticības akts, kas ietver pilnīgu uzticību Viņam. Dievs kļūst par vienīgo mūsu dzīves – domu, rīcības, attiecību un likteņa – noteicēju un tiesnesi. Mācekļība, kas balstīta uz tāda veida “bijību”, stāv uz nesatricināma pamata.

Izlasī Lūk. 12:4-12! Ko Jēzus mums šeit saka par bailēm? _____

Panti parāda mums, no kā bīties un no kā ne. Mums nav jābaidās no spēkiem, kas var ietekmēt tikai mūsu miesu tagadējā pasaulē. Tā vietā mums jābīstas Dieva un jāpaklausa Viņam, jo Viņa rokās ir mūsu mūžīgais liktenis. Bet mūsu Dievs – kura acs ir nomodā pār zvirbuļiem (Lūk. 12:6) un kurš skaita matus uz mūsu galvas (7. p.) – ir mīlošs un gādīgs. Tas nozīmē, ka ikviens no mums ir bezgala dārgs Viņa acīs. Ja mēs patiešām tam ticētu, cik daudz laicīgu baiļu tad izzustu!

Izlasī Lūk. 12:13-21! No kā Jēzus mūs šeit brīdina? _____

Lai gan Jēzus atsakās iejaukties divu brāļu strīdā par īpašuma sadalīšanu, Viņš uzsver desmitā baušļa nozīmi (2. Moz. 20:17) pret mantkārības ļaunumu un norāda uz nozīmīgu patiesību visiem laikiem: dzīve nesastāv no tā, kas mums pieder (Lūk. 12:15). Bagātais mulķis dzīvoja šaurā pasaulītē, kas bija ierobežota ar viņu pašu. Nekas cits viņu neinteresēja. Cik uzmanīgiem mums jābūt, lai neiekristu tajā pašā slazdā! Īpaši svarīgi tas ir tiem, kas ir svētīti ar materiālām lietām.

Lai gan mēs visi priecājamies par materiālām lietām, padomā, cik nelielu gandarījumu tās patiesībā var dot, īpaši mūžības gaismā. Kāpēc tad vēl joprojām ir tik viegli piejaut kļūdu, no kuras Jēzus mūs brīdināja Lūk. 12:16-21? _____

Esiet gatavi un nomodā

“Visos laikmetos no Kristus sekotājiem ir prasīta modrība un uzticība. Bet tagad, kad mēs stāvam tieši uz mūžīgās pasaules robežas, kad mūsu rokās ir šīs patiesības, kad mums ir tik liela un pasaulei tik svarīga gaisma, mums savu uzticību vajag dubultot.” (E. Vaita “Liecības draudzei”, 5. sēj., 460., 461. lpp.)

Izlasi Lūk. 12:35-53 un uzraksti kopsavilkumu, ko šie panti nozīmē tieši tev, īpaši, ja tu esi jau ilgu laiku gaidījis uz Jēzus otro nākšanu! _____

Kristieši nevar atļauties atslābināties vai būt miegaini. Viņa drīzajai nākšanai nezināmā stundā vajadzētu pamudināt mūs visus apjot savas drēbes un uzturēt lampas gatavībā un degošas. Eshatoloģiskajai cerībai ir jābūt mūsu dzīves un darba, gatavības un uzticības virzītājspēkam. Šī uzticība, darot Viņa prātu virs zemes, un gatavība satikt Viņu ar mieru sirdī ir tas, kas rada atšķirību starp labajiem un Jaunajiem kalpiem.

Jebkura neuzticēšanās, aizbildinoties, ka “mans kungs kavējas nākt” (Lūk. 12:45), noliek cilvēku zem dievišķā sprieduma smagākās formas (45.–48. p.). Jo lielākas privilēģijas, jo lielāka atbildība, un tāpēc no tiem, kam ir daudz dots, daudz prasīs (48. p.).

Senā pravieša spriedums “Vai! tiem, kas dus Ciānā” (Lūk. 6:1) šķiet, atspoguļojas Kristus brīdinājumā, ka būt kristīgam māceklim nav viegli. Pāvils izskaidro kristīgo dzīvi kā garīgu cīņu (Ef. 6:12). Galvenā doma ir, ka katrs kristietis ir iesaistīts kosmiskā konfliktā starp Kristu un sātanu, un krusts novelk skaidru līniju starp abiem. Tikai ar pastāvīgu ticību Kristum pie krusta cilvēks var gūt pilnīgu uzvaru.

“No ikviena, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā vairāk atprasīs.” (Lūk. 12:48) Ko šim pantam vajadzētu nozīmēt mums, septītās dienas adventistiem? _____

Esi auglīgs liecinieks

Tēvs, Dēls un Svētais Gars savā mūžīgajā koncilā "pirms pasaules radīšanas" (Ef. 1:4) pieņēma glābšanas plānu. Tas ir, pat pirms tika radīts pirmais cilvēks un, protams, pirms pirmie cilvēki krita grēkā, Dievam bija gatavs plāns, kā glābt pasauli. Plāna saknes ir krusts, un labā vēsts par krustu ir jāpastāsta ikvienam pasaulē. Atbildība nest šo liecību ir uzticēta ikvienam kristietim. "Jūs būsiet mani liecinieki gan Jeruzalemē un visā Jūdejā, gan Samarijā un līdz pat pasaules galam." (Ap.d. 1:8) Jēzus pēdējais uzdevums parāda, cik svarīgu lomu Kungs ir piešķīris Viņa sekotāju liecināšanai.

Kādas mācības kristīgiem lieciniekiem ir jāgūst no līdzības par sējēju un augsni? Lūk. 8:4-15. _____

Kāda ir liecinieka alga, un kad viņš to saņems? Lūk. 18:24-30. _____

Ko Lūk. 19:11-27 uzrakstītā līdzība māca par uzticību un atbildību liecināšanā?

Katrā no šiem pantiem, kā arī citās vietās, ir atklātas liecināšanas un ticības bīstamība, atbildība un atalgojums. Mums ir uzticēta svinīga atbildība, bet, pārdomājot, cik daudz mums ir dots, cik maz patiesībā ir prasīts no mums!

Kalpo kā vadītājs

Izlasi Lūk. 22:24-27! Pat tad, kad mācekļi gatavojās pēdējām vakariņām, viņi strīdējās par to, kurš no viņiem būs lielākais valstībā. Kā Jēzus atbildēja uz viņu nesaprātīgumu un kas revolucionārs ir Viņa atbildē? _____

Jēzus atbilde vadīšanas vēsturē ir unikāla. Faraons, Nebukadnēcars, Aleksandrs, Jūlijs Cēzars, Napoleons un Čingishans vadīšanu saistīja ar varu un autoritāti pār citiem. Pasaule vienmēr ir daudz darbojusies varas pusē.

“Bet jūs tā ne. Lielākais no jums lai top kā mazākais, un galvenais lai ir kā kalps!” (Lūk. 22:26) To sakot, Universa Kungs mainīja vadīšanas definīciju: “Kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu kalps. Un, kas jūsu vidū grib būt pirmais, tas lai ir jūsu vergs. Jo tāpat arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai viņš pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpirkšanas maksu par daudziem.” (Mat. 20:26-28)

Definēdams kalpošanu un pašizliedzību kā Sava ceļa un vadības pamatprincipus, Jēzus cilvēku attiecībās ieviesa jaunu dinamiku: papildījums nāk nevis no varas, bet no kalpošanas, vadītājs autoritāti gūst nevis no pozīcijām, bet no kalpošanas. Pārveidošana sākas nevis ar troni, bet ar krustu. Dzīvot ir mirt (Jāņa 12:24).

Lūk. 9:46-48 Jēzus mācekļu vidū izcēlās līdzīgs jautājums par to, kurš ir lielākais. Pasaules principi vēl joprojām bija stipri iesakņojušies Viņa mācekļu prātos.

Meistara atbilde sniedzas līdz problēmas sirdij un ir viens no vissmagākajiem dzīves izaicinājumiem kopumā un īpaši kristīgajā dzīvē. Jēzus vārdi, īpaši tā daļa, kas runā par “vismazāko jūsu vidū” (48. p.), parāda, cik pilnīgi pretējas ir pasaules prioritātes.

Tā kā pasaules principi ir tik galēji pretēji tiem, ko Jēzus šeit māca, kā lai mēs izdzīvojam, ja ieviešam Viņa principus savā personīgajā dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kam pieder sirds? Kas saista mūsu domas? Par ko mums patīk sarunāties? Kam atvēlētas mūsu siltākās jūtas un mūsu labākie spēki? Ja esam Kristus pusē, tad mūsu domas ir pievērstas Viņam, mūsu vismīļākās domas — par Viņu. Viss, kas mums ir un kas mēs esam, veltīts Jēzum. Mēs ilgojamies būt Viņam līdzīgi, dzīvot Viņa Garā, darīt Viņa prātu un paklausīt Viņam visās lietās.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 58. lpp.)

“Mūsu dzīvē šeit, lai gan tā ir pārejoša, grēka ierobežota, vislielākais prieks un visaugstākā izglītība ir kalpošanā. Un nākotnes stāvoklī, ko nesaistīs cilvēcības robežas, vislielākais prieks un visaugstākā izglītība tiks atrasta kalpošanā, — vienmēr, kad mēs liecināsim, mēs mācīsimies no jauna, “cik vareni liela ir šī noslēpuma godība”, kas ir “Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība”. (Kol. 1:27)” (E. Vaita “Audzināšana”, 309. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Bagāto un veiksmīgo zemnieku Jēzus nosauca par neprātīgu (Lūk. 12:20). Cilvēks var nebūt bagāts un veiksmīgs, bet kas viņu padara Dieva acīs par muļķi?

2. Dažās draudzēs mēs redzam divas grupas: viena ir profesionāji, biznesa cilvēki, draudzes un kopienas vadītāji, kā arī tie, kam ir ietekme. Otrā grupa ir klusie un nenožīmīgie, kas iet un nāk, neviena nepamanīti. Ko tu vari darīt, lai otrie justos tikpat svarīgi kā pirmie?

3. Lai gan tagad ir viegli izsmiet farizejus par to, kā viņi samaitāja ticību, kā mēs varam būt droši, ka mēs, kas esam dedzīgi par savu ticību, nepieļaujam tādas pašas kļūdas? Kā mēs varam stipri stāvēt par to, kas ir pareizi, nekļūstot par farizejiem? Vai, vēl svarīgāk, kā mēs nosakām, kas ir pareizi un par ko ir vērts cīnīties, un kas ir tikai “odu kāšana”?

4. Kā mēs varam saglabāt modrību un gatavību Jēzus nākšanai, ja ar katru nākamo gadu kļūst arvien vieglāk un vieglāk zaudēt modrību?
